

La portada d'avui del diari *El País* és entranyable, d'un silenci eloqüent. Les empremtes dactilars de l'amo han quedat marcades en cadascun dels exemplars del tiratge. També en el digital. El maquillatge no ha esborrat la manotada. És entranyable perquè em retorna als matins universitaris dels 90, quan el bo de Pedro Ortiz desmollava amb traça pretextos i subterfugis ideològics de les màscares mediàtiques del dia. Mas no presideix la portada d'*El País*. El diari de Prisa relega la catàstrofe socioliberal catalana a poc més de mig faldonet, amb un titular tan calculat com insípid que precisament revela allò que el 85% de la portada calla: «*CiU vuelve al poder en Cataluña*» [fixeu-vos que l'anunci publicitari que l'acompanya és cruelment al·legòric: «*Elevadores para personas con dificultades de movilidad en su casa*»]. M'enlluernaria menys si la premsa espanyola adjacent també haguera dirigit el flexo a les delacions de Wikileaks, sens dubte rellevants. No és el cas. En la resta de portades el tema del dia és convergent, amb l'habitual manfasseria de banderes. Baixaré, però, algunes línies més fins a l'arena del circ. Segurament, Montilla, no volia perdre, però no està gens clar que volguera guanyar. Fitxar, per a la campanya, un polític amb el semblant derrotat per la crisi, l'exministre de Treball, quina estratègia de partit és aquesta? «*Hem perdut les eleccions però les nostres conviccions no han estat derrotades*», ha dit. Quines? La de saber firmar EROs, per exemple? Això ja ho sabien fer CiU i el PP, als quals no els cal, a diferència del PSC i/o PsoE, ocultar conviccions de dreta. I, de moltes, aquesta és una lectura: l'electorat no ha votat, només, a la dreta; ha votat, també, que no votarà a una esquerra impostora si pot votar a una dreta real, per més que la seua puga semblar una nació de províncies. I, en bona part, és per això que Mas presideix (gairebé) totes les portades.

«*La cançó de les mentides*», per Núria Lozano i Marc Serrats